

Цвятът на очите и на косата

Като се вглеждаме въ хората, които срѣщаме, ще видим колко различни цѣтѣве очи и коси има, особено коси: отъ черни до руси, като се мине презъ всичките отъбѣнци на кафяво, кестеняво и червено.

Ученитѣ ще ви кажатъ, че има само два основни цѣта коси: черни и руси, сѣщо и два цѣта на очитѣ: сини и тъмно кафяви. Когато сѣтъмни, коситѣ и очитѣ сѣдържатъ цѣтѣни пигменти; синитѣ очи и руситѣ коси сѣ обезцѣтѣени. И това ще ви обясни разликата въ междинитѣ цѣтѣве: имате работи съ хора, които се „обезцѣтѣватъ“ малко помалко.

Друга констатация: жителитѣ на селата обикновено иматъ по-тъмни коси и очи, отколкото ония, които живѣятъ въ градоветѣ. Трѣбва ли да се допусне, че по-мекитѣ климатѣ не толкова чиститѣ въздухъ играятъ роля въ това обезцѣтѣване. Възможно е, защото е установено, че черноокитѣ хора, които идатъ да се установятъ въ града иматъ все по-руси и по-руси потомци съ все по-сѣтлѣ и по-сѣтлѣ очи. За забелязване е, че синитѣ очи сѣ по-слаби отъ другитѣ, което е очевиденъ белегъ на единъ видъ изражение.

Сега вече знаете! Ако искате да имате коса черна като абаносъ, живѣйте на село... освенъ ако не предпочитате да прибегвате къмъ боядисване.

Любопитно приключение на една риба

Тази история се е случила въ южна Канада.

Единъ отъ тамошнитѣ жители решилъ да отиде да си налови риба за обѣдъ. Било много студено, но понеже рѣката течала бързо не била замръзнала. Следъ нѣколко минути той извадилъ великолепа риба, сложилъ я на земята, дето тя бързо замръзнала. Кучето на нашия риболовецъ, като видѣло тази неподвижна риба, зарадвало (се на „късметъ“ си и я глътнало. Но отъ топлината на стомаха, рибата се разпарила и започнала да се премѣта за да изрази недоволството си... Кучето се смяло отъ пълното възкръсване на пляката си, която то смѣтало за намерена мъртва и която трѣбвало да повърне.

Този почти невѣроятенъ фактъ се обяснява много добре съ преимуществото, което иматъ рибитѣ и нѣкои други животни предъ човѣцитѣ. Каквато и да е въздушната температура, човѣшкото тѣло остава винаги съ еднаква температура или се измѣня съ нѣколко десети отъ градусъ. А единъ шаранъ живѣе еднакво щастливъ въ нѣкое блато, дето водата може да достигне до 25 градуса и въ рѣка, въ която водата зимно време е близо до нула. Може дори да се случи, ако блатото е плитко, презъ силнитѣ студове сѣвсемъ да замръзне. Въ такъвъ случай, шаранътъ, ако не е можалъ да избѣга е плененъ въ леда и чака, живъ, но неподвиженъ, разтопяването да го освободи.

Изнамѣрвачи, които не искатъ да се ползватъ отъ изнамиранията си

Човѣкъ би могълъ да ги нарече бащи, които изоставятъ децата си! Сждете сами, ако разбира се, ние имаме право да сждимъ хора по-висши отъ масата на смъртнитѣ, по изгирванията и откритията, които тѣ сѣ направили.

Едисонъ, великиятъ ученъ, изнамѣрвачъ на фонографа и усъвършенствувачъ на сегашния телефонъ (изнамѣренъ отъ съотечественика му, Грахамъ Белъ) не е искалъ никога да има телефонъ у дома си. Вѣроятно го е било страхъ отъ „досаждачитѣ“! Не е обичалъ и фонографа. Той предпочиталъ вече осемдесетъ годишенъ, да се разхожда на чистъ въздухъ, или да играе на голфъ по моравитѣ въ градината си, отколкото да слуша най-хубавитѣ плочи, които получавалъ всѣки денъ отъ петтѣ части на свѣта.

Ето още единъ примѣръ: Едуаръ Бранли, изнамѣрвачъ на приемателя на херцовитѣ вълни, човѣкътъ, благодарение на когото можемъ да слушаме въ къщи, безъ да се помѣстимъ, новини отъ всѣкъде чрезъ нашия приемателенъ постъ на Телефона безъ жици, сжиятъ този Бранли, се ужасява отъ слушането на безжични предавания.

Едуаръ Бранли има физическа лаборатория въ католическия институтъ. Но вечеръ той се прибира въ жилището си, на бул. Сенъ-Жерменъ. И тамъ учениятъ не лови вълнитѣ. Оба

1. Числа въ квадраты

Всѣки знае да пресмѣтне числустъ квадрата на 10, 20, 30 и пр. По-мжчно е да се пресмѣтнатъ квадратитѣ на 15, 25, 35, а особено пъкъ на 75, 85 и пр.

А нѣма нищо по-лесно отъ това. Взима се цифрата на десетицѣтѣ и се умножава съ цифрата, която е съ една единици по-голяма отъ нея. Къмъ числото получено отъ двете цифри, се прибавя просто, отдѣсно, числото 25.

Примѣръ: Да се намѣри квадрата на 75. Взима се 7 и се умножава на 8. Резултатъ: 56; прибавете къмъ това число, отдѣсно 25, ще полутите 5625, което е квадрата на 75.

2. Корабътъ

Единъ корабъ разтоваря стоки на пристанището. За това му служатъ 25 лодки, всѣка отъ които прави по три пътувания. Ако всѣка отъ тия лодки бѣше пренесла по 160 тона повече, щеше да направи само по едно пътуване.

Колко сѣ тежали всичкитѣ стоки?

(Отговоръ въ брой 37)

ПОЩА

Решение на задачата отъ брой 34

Гаражътъ

Следъ 20 седмици, господинътъ е платилъ $20 \times 105 = 2100$ лева наемъ и взелъ 2100 лева наемъ за гаража.

Решили правилно задачата Йорданъ Т. Моговъ, София; Кругеръ Стояновъ, София; Христо Йорд. Голчевъ, Пловдивъ, Мирчо Армяновъ, Ст. Загора.

Премията „Неуловимиятъ“ се падна на Мирчо Армяновъ, Ст. Загора.

Енчо Йорд. Янковъ: купонитѣ за марки не се печататъ вече, понеже господинъ Гошевъ е въ чужбина.

Колекционеръ съмъ на марки. Разполагамъ съ всички чуждестранни пощенски марки като отъ Италия, Англия, Германия, Конго, Канада, Аргентина и много други държави. А търся стари български марки. Гойто желае размѣна да се обади на адресъ:

Милко Петровъ, гара Каспичанъ

че вълнитѣ минаватъ презъ стени, но бащата на приемателя нѣма постъ! Казватъ, че Бранли е получилъ подаръкъ единъ великолепенъ постъ, но той си стои затворенъ и неизползуванъ, въ сандѣка въ който е пратенъ.

Той се овладѣ.

— Ти винаги си билъ сериозенъ и добъръ съ насъ, но тая пжтъ се шегувашъ. Тоя талисманъ ме е спасилъ отъ много опасности; но думитѣ, които ти току-що произнесе, сѣ лоши, тѣ ме обиждатъ, тѣ не могатъ да закрилятъ никого, не сѣ въ състояние и да ми помогнатъ да намѣря паритѣ си!

— Имашъ пълно право. Азъ ти прочетохъ много точно каквото е написано тукъ; не притурихъ и не пропуснахъ нито дума. Хвърли тая хартийка, тя не ти служи за нищо.

— Истина ли казвашъ? — попита той, като все още се съмняваше.

— Да.

— Месе, азъ ще подложя тая хартийка на изпитание.

— Какъ ще направишъ това?

— Ще я пазя у себе си. Ако уловимъ крадеца, значи тя е добра; но ако ли не го уловимъ, това значи, че талисманътъ не струва нищо.

— Това изпитание не е убедително, защото не тая хартийка, а азъ ще ти помогна да уловишъ крадеца. Ако искашъ наистина да я изпиташъ, трѣбва да действувашъ самъ.

Той помисли и реши:

— Имашъ право. Ние ще направимъ друго. Когато го уловимъ, крадецътъ ще е скрилъ вече паритѣ и ние не ще можемъ да го накараме да признае нищо. Но азъ ще му дамъ тая хартийка, ако го закриля, талисманътъ е добъръ, ако ли пъкъ откриемъ паритѣ, значи ти наистина си прочелъ каквото пише въ хартийката.

Това е истинско лапландско изобретение. Но азъ бѣхъ любопитенъ да видя какво ще излѣзе и се намѣсихъ въ играта:

— Добре! Прави каквото искашъ... Пакажи ми диритѣ на крадеца.

Плътека
Малкиятъ Пипъ
На разходка

Пипъ се размърда, но черупката му бѣтѣсна и той я ритна силно съ крачето си, още единъ пжтъ, — следъ това съ човчицата си и хоп! тя се счупи. Пипъ подаде глазичката си и затвори очи поради силната свѣтлина. Следъ малко ги отвори и изкочи отъ черупката си. Ей че интересно! Наоколо имаше още бѣли кжщички, като тая отъ която той преди малко излѣзе. Той си каза „нѣколко“, защото не знаеше да брой, но ако бѣше училъ би ни казалъ, че има още единадесетъ кжщички. Пипъ се бѣ излупилъ прѣвъ. Шомъ го видѣ майка му радостно изкудкуда и го бутна нѣжно съ крилото си къмъ малката паничка съ вода и царевично брашно. Пипъ подскокна къмъ паничката и потопи главата си въ кашата, но понеже нѣмаше гувернантка която да го учи какъ да яде, той цѣлъ се изцапа съ каша и за малко щеше да се задави, но се спаси съ едно кихане. Той се обърна и започна да изследва кокошарника. Колко чудно! Бѣха го заградили съ тель и дъски и не можеше да се излиза навънъ. Но за малкия Пипъ това бѣ лесно, той съзрѣ малка дупка проврѣ се презъ нея и се затича къмъ цѣвнатата градинка. Стой! какво е това? Пипъ се отдръпна малко и зачудено се загледа въ влаещата се животинка.

„Какво ли е пъкъ това?“ — помисли си Пипъ. Разбира се, драги читателю, ако бѣхме тамъ щѣхме да му обяснимъ, че това е обикновенъ джждовенъ червей. Но вниманието му бѣ отвлечено отъ единъ косматъ звѣръ, който скочи отъ единъ клонъ на сливата и измяка застрашително. Пипъ се обърна и уплашено тръти къмъ дупката презъ която излѣзе преди. Страшното животно го погна и Пипъ едва успѣ да се мушне. Котаракътъ ядосанъ отъ несполучливия ловъ, обиколи кокошарника и тръгна къмъ кухнѣта, а въ това време Пипъ гордо обикаляше между другитѣ пиленца, които

Нашиятъ учителъ единъ денъ ни рече, лѣтото настѣпи да се поразходимъ вече.

Утре всички ученици съ раници на грѣбъ, стегнати обути трѣгваме на пжтъ.

Още учителя не свършилъ ний отворише уста, и съ всяка сила викнахме „ура“.

Следъ туй ний запѣхме пѣсень за гората, за тополи стройни сѣщо за цѣвнатата.

На сутринта рано съ весели пѣсни, вървѣхме, вървѣхме по пжтеки тѣсни.

Най-после се спрѣхме на една поляна, и цѣлъ денъ играхме до насита пѣхме.

А вечерта късно доста уморени, трѣгнахме за въ кжщи но все пакъ засмѣни.

Христо Д. Акилюлевъ
София

Призракъътъ на бонза

(Продължение отъ I стр.)

животъ. Никой не е по-състѣпателенъ и милостивъ отъ не. Никой не дава по-щедра лостиня на калугеритѣ-сяци.

И понѣкога, като тѣхъ, тѣ шепнѣ:

„Наму Амида Бутуу! На Амида Бутуу!“

Печатница „Радикал“

се бѣха излупили и имъ правяше за чудноватитѣ работи, които видѣ вънъ отъ кокошарника.

Илчо Илиевъ
София

знаци?

Думитѣ, написани съ моливъ, бѣха пслуизтрити; все пакъ, още отъ прѣвъ погледъ азъ разбрахъ, че сѣ на френски. Изненадата ми скоро премина въ буенъ смѣхъ, защото ги дешифрирахъ:

Лапландцитѣ сѣ хора мръсни,
дребни, чипави и кривоноги.
Клекнали подъ колибата
тѣ знаятъ само да глътатъ
отвратителната си яхния
и да бѣбрятъ, викатъ и храносмилатъ.

Значи това бѣ хубавиятъ комплиментъ, който добриятъ дѣдо Пентъ бѣ носилъ години на сърдцето си, приписвайки му магическа сила!

Но отъ кого бѣха написани тия стихове? Дали наистина отъ нѣкой лѣкаръ? Могълъ ли е единъ цивилизованъ човѣкъ да се забрави до тамъ, че да се погаври така жестоко съ единъ лапландецъ, който се е довѣрилъ на познанията му и да достави сжщевременно храна на суевѣрието му? Азъ престанахъ да се смѣя, защото ме обзе срамъ за моето племе.

— Дѣдо Пентъ, казахъ азъ, това не е сайва тжалеми, а кайве тжалоки*) и оня, който го е писалъ, не е билъ лѣкаръ.

— Осенапъ, месе, то ме е закриляло.

— Азъ ще ти прочета какво е написано тукъ и ти ще видишъ какво трѣбва да мислишъ.

Преведохъ му доколкото можакъ стиховетѣ на лапландски. Тогава той стана, раздрусванъ отъ гнѣвъ и извика:

— Ти се подигравашъ съ мене! Тамъ не сѣ написани такива думи.

— Не, написани сѣ.

— Това не е истина!

— За лѣжецъ ли ме смѣташъ ти?

*) Глупаво писание.